

Til §§ 5 og 6.

Retsbehandlingen i denne slags sager vil let blive belastet af, at de tiltalte søger at trække behandlingen i langdrag, så deres kammerater på fri fod kan nå at tilrettelægge befrielsesaktioner.

Derfor må sagen ikke kunne sinkes af processuelle spilfægtier. Da sagen i sin helhed under alle omstændigheder kommer til højesteret, hvis landsretten idømmer dødsstraf (jfr. § 7), og højesteret så kan efterprøve hele grundlaget for landsretsbehandlingen (også det processuelle) og eventuelt tilbagevise sagen til fornyet behandling i landsretten, findes det rigtigst at afskære kæremål vedrørende kendelser, der afsiges under landsretsbehandlingen (§ 5) og i det hele ikke lade denne forsinke af hensynet til andre sager (§ 6).

Til § 7.

Ordnningen med, at det er landsretten, der straks indsender en dødsdom til højesteret, bryder med dansk rets almindelige princip om, at indbringelse af en sag for højere instans alene kan ske på en af parternes foranledning, normalt den tabende parts. Hensynet til, at grundlaget for iværksættelse af dødsstraf har været behandlet af to dømsinstanser, findes imidlertid at være så vægtigt, at samfundet under alle omstændigheder, når landsretten har afsagt dødsdom, har en afgørende interesse i, at sagen efterprøves ved højesteret, uanset hvilken stilling domfældte indtager.

Til §§ 8 og 9.

De samme hensyn, som er nævnt foran vedrørende landsretsbehandlingen ad §§ 4-6, gør sig med endnu større styrke gældende ved højesteretsbehandlingen. Dels er der tale om den sidste domstolsinstans, dels er der nu forløbet endnu længere tid fra terrorhandlingens foretagelse, således at der opstår større og større risiko for, at nye kidnappingsaktioner eller lignende vil blive udløst for at få den dødsdømte befriet.

Højesterets behandling skal være helt tilbunds gående, således at bevisførelse etc. kan foregå for højesteret, ganske som når almindelige straffesager behandles af landsretten som 2. instans.

Reglen om kvalificeret flertal er begrundet i, at det findes ulykkeligt at anvende den definitive straffeform, som dødsstraffen er, hvis et betydeligt mindretal i højesteret voterer herimod. Tanken er altså til en vis grad parallel med reglen i retsplejelovens § 897, stk. 2, om, at et nævneting kun kan domfælde, hvis mindst to trediedele (det vil sige 8) af nævningene stemmer herfor. Under hensyntagen til straffeforens uomstødelige ka-

rakter er majoritetskravet her skærpet fra 66% til 75 pct.

Til § 10.

Hensigten med dødsstraffen er jo alene at beskytte den danske almenhed mod en betydelig risiko for, at myrderier på sagesløse kan komme til at finde sted, hvis terrorister er fængslet i Danmark. I det omfang, dette formål kan nås, er der fra forslagsstillernes side absolut ingen ønske om at udvise brutalitet eller hævn over for de domfældte. Overensstemmende hermed følges grundtanken fra oldtidens Hellas om vidtstrakt valgfrihed for ham.

Det vil under alle omstændigheder være uundgåeligt, at den varetægtsfængslede terrorist, så snart han hører om muligheden for dødsstraf, vil lade sine tanker gang efter gang kredse om, hvordan henrettelsen i givet fald skal finde sted, og han vil formentlig også i de fleste tilfælde jævnligt drøfte dette med sin forsvarer. Nogle vil – for eksempel besjælede af militærtraditioner – foretrække skydning. For andre vil denne form være aldeles afskyelig, fordi de vil frygte, hvad der vil ske ved fejlskud, og de vil så foretrække en indsprøjtning.

Der er ingen grund til vedrørende disse spørgsmål at påføre den varetægtsfængslede lidelse, og forslaget sikrer ham derfor den betryggelse, at han – om han ønsker det – selv kan bortvælge de henrettelsesformer, som i givet fald indgiver ham særlig skræk og uro.

Til § 11.

Selv om forslaget § 1, jfr. foran, går ud på, at domstolene alene »kan« anvende dødsstraf og altså for så vidt tage i betragtning de forhold, som taler for benådning, må benådningsinstitutionen bevares. Herved opnås en yderligere garanti for, at dødsstraf ikke fuldbyrdes, hvor overvejende grunde taler derimod, uanset at disse ikke er af juridisk art.

Da sager, som omfattes af nærværende forslag, vil være meget sjældne og vække betydelig opsigt, bør justitsministeriet under sagens behandling løbende have skaffet sig orientering, så ministeriet straks ved sagens modtagelse fra højesteret har det fornødne materiale til at afgøre, om benådning skal ske eller ej. Ekspeditionen i justitsministeriet vil derfor ikke væsentligt yderligere udstrække den periode, hvor der er risiko for sagesløse danskeres liv og helbred, hvis regeringens afgørelse kommer til at gå ud på, at der ikke skal benådes.